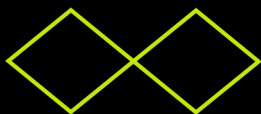

Eemil Aleksis Hallman

KOIRAVAUTTI

Koiravahti

Eemil Aleksis Hallman

Koiravahti

© 2025 Eemil Aleksis Hallman

Kannen suunnittelu: Eemil Aleksis Hallman

Sisuksen taitto: Eemil Aleksis Hallman

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9676-4

Kaikkia saloja, aatteita tai laitteita ei ole luotu meidän kosketeltavaksemme. Vaikka jokin on olemassa, ei se meidän käsiimme sovi – ellei toisin todisteta. Välttääksemme pahaa, olisi hyvä seurata yhtä simppeliä protokollaa. Ensin on aina hyvä kysyä:

Leikimmekö Jumalaa?

Halki maailmojen, jakso 1 (2000)

30 vuotta apokalypsiin

6.8.2009

Kirmaveden keskussairaalan vastasyntyneiden teho-osasto, kello 2:39

Ruskeahiuksinen mies rapsuttaa parransänkeään, istuen tilaan kuulumattomalla, puisella tuolilla. Harmaat, lähes elottomat silmät ovat kietoutuneet pienen lapsen, jota keskoskaappi suojelee. Pienen elämänalun ensimmäiset tunnit eivät ole olleet helppoja: silti tilassa ei ole yhden yhtäkään hoitajaa. Jokin pitää heidät loitolla, muttei isää. Miehen kasvonpiirteiden perusteella hänen voisi olettaa olevan viisikymppinen, mutta jatkuva rannekellon vilkuilu ja seinäkellon vainoharhainen etsintä Jeesuksen kuvilla täytetyiltä seiniltä antaa vihiä vilkkaammasta elämänvaiheesta.

Jylhästi kopisevien saappaiden saattamana toinen herra astelee ruskeahiuksisen miehen taakse, mustan takin liepeet liehuen. Tuolilla istuva mies huomaa tulijan kaula-aukon sokeripalan ja tajuaa hänen olevan pastori.

»Spencer, Patrik», ruskeahiuksinen mies tervehtii noustuaan pastoria, jonka suuren lierihatun alta pursuavia kiharia hiuksia hän niin kovasti kadehtii, vaikkei uskalla sitä itselleen ja pakenevalle hiusrajalleen myöntää.

»Pastori Gideon», pastori vastaa, mutta hylkää Patrikin käden. Hän laskee hattunsa tyhjälle metallikärrylle. »Näinkin nuoren elämän äärellä meidän on muistettava, kuka kaiken tämän elämän meille hyveellisesti kustantaa. Tuokoon tämä hetki meitä kaikkia kolmea lähemmäs Luojaa ja Hänen tietään.»

Gideon hipaisee vaaleita kutrejaan ja huokaa nähdessään lapsen tilan. »Ulkona satoi viiniä tullessani: taitaa lapsenne olla hyvinkin onnekas, vaikka... tilanne näyttäisi nyt varsin epäsuotuisalta.»

Patrik hymyilee vaisusti Gideonin astuessa leveine hartioineen lähemmäs inkubaattoria. Patrik nyrpistää kasvojaan katkerana ja painaa katseensa pastorin kenkiin, jotka haisevat käyneeltä viiniltä — *Kaste. Polttomerkki idioottimaisuudesta. Onneksi ei 'jälkeläiseni' tarvitse sitä ottaa.*

»Spencer?» Gideon yrittää havahduttaa Patrikia, rikkoen onnistuneesti hänen ajatuskuviansa. Patrik pudistaa päätään ja sipaisee poskeaan. Hän tietää, että pastori näki: siten Jumalakin.

»Selviääkö poikani? Entä miten Moira voi?» Patrik kysyy ja tarraa häntä pidemmän pastorin käsistä kiinni niin, että itse saarnaajakin yllättyy. »Tarkoitatko vai moasi?»

Patrik venyttää suupeliään niin, että hampaat näkyvät. »Ei ihan... ei vielä.»

Hän ei heti tajua sanojensa merkitystä.

Pastorin silmät leimahtavat liekkeihin, mutta Gideon peittää ne nopeasti nähdessään Patrikin pakokauhun syntyvän. Gideon irrottaa Patrikin kädet ja asettaa omansa Patrikin olkapäille. Pastori kyyristyy alemmas lyhyemmän Patrikin korvan juureen. »Olemme kaikki verhottu tummaan vereen. Olemme syntisiä ja ennen kaikkia syyllisiä. Kukaan ei meitä pelasta, vaan saamme kärsiä trumpettien soidessa. Meidät tuomittiin jo silloin, kun Messias kuoli kukkulalla. Kaikki sen jälkeen on ollut tuhoa. Paitsi... kaikki on aina ollut tuhoa, ja niin tulee olemaankin. Kumarrumme. *Me kaikki kumarrumme.*»

Patrik on melkein valunut polvilleen oman vastasyntyneen poikansa edessä. Hänen molemmat kätensä olkapäästä sormenpäihin kihelmöivät, pastorin saapaiden viininhajun ollessa jo häiritsevän pistävä. Gideon kääntää suuren selkänsä Patrikille ja hieraisee kasvojaan turhautuneesti — *Näin pelokasta tuntuu hukkua en ole nähnyt sitten sen äidin... sen syntymämerkkilapsen, joka putkahti maailmaan silloin... keväämmällä. Maaliskuussa.*

Patrik pitää sydäimestään kiinni kuin se olisi tippumassa ulos hänen rintansa läpi.

»Pojalle ei taida olla vielä nimeä», Gideon toteaa ja kaivaa mustan sadetakkinsa taskusta ohutkantisen Raamatun. Hän selailee sitä hetken, kunnes sopiva nimi osuu hänen sormensa kohdalle. »Ezra hänen täytyy olla. Kansan puhdistaja.»

»Jos niin Luoja suo», Patrik mutisee. Gideon kääntyy taas Patrikin puoleen ja kaappaa tyhjän tuolin ahterinsa alle. »Mutta jos et lasta halua pitää, niin suosittelisin harkitsemaan soittamista tähän.»

Gideon ojentaa tummanvihreän, kämmeneen mahtuvan käyntikortin. Kortin etupuolella on kauniit kultareunukset, ja keskellä pastorin nimikirjaimet, G.T., on kirjoitettu vähintäänkin yhtä kauniisti. Kääntäessään kortin, Patrik silmäilee puhelinnumeroa pitkään täydessä hiljaisuudessa. Salin ovi aukeaa, ja valkeisiin vaatteisiin pukeutunut hoitaja saapuu tilaan. »Saanko tulla, pastori?»

Gideon hymyilee kierosti järkyttyneelle Patrikille ja nousee natisevasta penkistä.

»Tulet pyörimään rukouksissani pitkään, Spencer.»

3.12.2024

Biologian ja maantiedon luokka, kello 14:27

Kolme oppilasta ovat muuten tyhjässä luokassa, jonka seinämien kaapit säilövät harvakseltaan mikroskooppeja ja muovisia kehonosia. Opettaja Tuomas notkuu suuren puolikaaren muotoisen pöytänsä takana. Hän lueskelee muiden oppilaiden palauttamia eläinesittelyitä. Nämä kolme jäänyttä oppilasta omistavat kolme minuuttia työn palauttamiseen.

Abigail, vaaleatukkainen ja lyhyt tyttö palauttaa työnsä vaivihkaa, mutta saa Tuomakselta suuren hymyn, vaikka kameleonttikuvakokoelma ei hipaisekaan parhaimmista lyhyine teksteineen. Tuomas on kuitenkin yllätynyt siitä, että Abi itsessään on koulussa paikalla palauttamassa työtään. Kaikki omien askelensa mukaan.

Hoikka ja tytöksi pitkä Valeria tepastelee Tuomaksen luo palauttamaan aanelospinkkansa pitkien, suorien ja ruiskeiden hiusten heiluessa. Tuomas selaa korpiesitelmän läpi ja nyripistää nenäänsä yhdelle lähteistä, *Lajien synty*. Ujosta luonteestaan huolimatta Valeria on rohkea käyttääkseen valtavirtaa vastaan taistelevaa teoriaa. Numerot ovat tälle akateemiselle masiinalle kaikki kaikessa, mutta hän ei vain pysty kirjoittamaan mitään ydinuskomuksiaan vastaan. Valeria tiedostaa työn laskevan hänen numeroaan vähintään kahdella, mutta aikoo elää asian kanssa — *Maksakoot mitä maksakoon – vaikka elämän*.

Valeria katsahtaa poikaa, Ezraa. Ezra viittoo Valerialle kummallisen käsimerkin, napauttaa rannekelloa kynnellään ja hymyilee hampaita – pelkää niiden olevan *liian keltaiset*. Valeria nyökkää, vetää sormellaan muutaman pitkän hiuksen – joidenka väri on lähes identtinen Ezran hiusten värin kanssa – korvansa taakse ja painelee ovesta pihalle nahkalaukku olallaan.

Ezra palauttaa muurahaisesityksensä. Silmälasipäinen Tuomas vilkaisee Ezran kuolleenharmaisiin silmiin, jotka kaikuvat tyhjyydestä. »Voisitko jäädä tähän hetkeksi? Olisi asiaa.»

Harmaasilmäinen Ezra ei vastaa, mutta istahtaa takaisin omalle paikalleen tottelevaisesti. Hän sipaisee sivulle kammattuja ruskeita hiuksiaan, ihan kuin ne olisivat hiessä, vaikkei poika ole ikinä eläessään kahta tuntia pidempään hikoillut. Hän pitää katseensa visusti mustassa rannekellossaan, jonka viisarit tuntuvat tiukittävän valonnopeudella. Lähestulkoon harmaat silmät vaihtavat Tuomaksen pöydän yllä lepäävää taulun Jeesuksesta, jossa itse Messias silittää pientä

puhdasta lammasta. Rautainen maku valtaa hänen suunsa, ja luokassa alkaa haista ruumiillistunut ahdistuneisuus, kun Ezra ja Tuomas ovat kaksin.

»Miten voit?» Tuomas rikkoo hiljaisuuden laskeutessaan Ezran papereita alas, joidenka marginaalit ovat täynnä mustalla tussilla tehtyjä merkintöjä ja symboleita.

Ezra puhdistaa kurkkunsa, mutta ennen kuin vastaa, antaa hän sekunnin tai kaksi kulua. »Hyvin. Huolehtisin sinuna muista ikäisistäni – minä voin oikein hyvin.»

Sanoista tihkuu ärtyneisyys, joka näkyy hänen tuimentuneissa kulmakarvoissaan, joidenka alaiset pupillit ovat kiinnittyneet Tuomaksen stressaantuneisiin olkapäihin, joita peittää geneerinen, vihreä villapaita – Ezralle liian juhlallinen... jopa *joulunainen*.

»Oletpas sinä napakka tänään.»

»Sentään en sorru väkivaltaan», Ezra tekaisee huokaisun. »Voisitko kertoa, miksi minun piti jäädä? Mitä väärää olen tehnyt?»

»Kuules...», aloittaa Tuomas pöytänsä takaa, mutta tulee Ezraa lähemmäs, istahtaen pulpetin päälle. »Vaikka komensin sinua jäämään, ei se tarkoita, että olisit tehnyt jotain väärin. Näytit vain niin apealta.»

Ezran silmissä leimahtaa liekki, ja hän hukuttaa kuivat kätensä ruskeisiin hiuksiin. »Jos aiot antaa surkeita mielenterveysvinkkejäsi minulle jälleen, niin sanon pahan vaan, etten ole kiinnostunut. En sääliä kaipa, ehei – en yhtään!»

Ezra nappaa reppunsa. »Menen. Kiire. Tärkeämpiä ihmissuhteita hoidettavana.»

»Voisit kerrankin kuunnella! Älä lähde, älä jätä! Muutkin jo lähtivät!» yrittää Tuomas pysäyttää Ezraa, mutteivat hänen sanansa tepsä. Luokan oven kajahtaessa kiinni, jää huoneeseen äänettömän tyhjiön tunnelma. Tuomas hieraisee kasvojaan turhautuneesti — *On tämäkin työ. Kukaan ei osaa tulla keskitiehen, vaan aina pitää kaikki saaha oman tahtonsa mukaan!*

Koulun käytävät

»Hei, Sanni. En pääse tänään virkkauskerhoon, vaikka kuinka haluaisin», sanoo Valeria, kävellen Sannin kanssa pitkin koulun tyhjiä käytäviä, jonka vaaleansinisiä seinäpaikoittain koristaa kuvat suurista ajattelijoista, mutta kuvat ovat nähneet jo nähneet parhaat päivänsä. Niiden päälle on maalattu uudempia kuvia, suurin osa uskonnollisia.

»Lahjasi Ezralle ei valmistu ajallaan, jos et edes opettele ensin virkkaamaan», Sanni naurahtaa viattomasti.

»Älä huutele tuommoisia... perättömiä huhuja», Valeria tiuskaisee ja katsahtaa jokaiseen suuntaan, ettei kukaan kuullut.

»Ei täällä ketään ole», Sanni korjaa lasejaan, kääntyen alas vieviin portaisiin.

Kun tytöt saapuvat naulakoille, kaikki muut ovat jo lähteneet, juuri niin kuin Sanni oletti. Sanni pukee päälleen oliivinvihreän tuulitakkinsa Valerian hidas- tellessa mustan villakangastakkinsa kanssa. Sanni mulkaisee Valeriaa ja näkee jo heti ensisilmäyksellä Valerialla olevan tarkoitus tässä harvinaislaatuisen hi- taassa pukemisessa.

»Mikä kestää? Et kai tahallasi pue noin hitaasti... ei voi olla. Et varmasti voi odottaa ketään, et varsinkaan ketään poikaa?» korottaa Sanni tahallaan ääntään, saaden Valerian kalpeat kasvot punastumaan – osittain nolestuneisuudesta, osittain ärtymyksestä.

»Alanko minäkin huutelemaan salaisuuksiasi?» Valeria nyrpistää nenäänsä. Hän tiputtaa maiharinsa lattialle ja panee ne jalkaansa käyttämättä käsiään.

»Sinä ja sinun salaisuutesi...», huokaa Sanni, äänessään hitusen leikkimielistä naljailua. »Ai niin.»

Sanni ojentaa takkinsa taskusta kolme eriväristä kukkapinssiä. »Saat pitää nämä. Tein ne sinulle.»

Valeria katsoo kukkapinssejä hetken. »Kiitos. Mutta miksi minulle?»

Sanni hymyilee tyynesti. »Halusin osoittaa, että ystävyssuhteemme on tärkeä minulle.»

»Olet kuin robotti!» Valeria nauraa. »Tuo ei kuulostanut aidolta! Ei, ei!»

»Eikö?» Sanni nostaa kulmakarvojaan. Valeria tarraa vampyyrivalkeilla käsil- lään Sannin olasta kiinni hyvin hellästi. »Sinulla on vielä harjoittelemista. Mutta ei hätää: niin on Marcuksellakin.»

Kahvila

Kahvilan ikkunat on koristeltu tähdillä ja joulukuusilla. Niiden toisella puolella vilisee ihmisiä paksuissa turkisvaatteissaan. Lähes tyhjä kahvila on kuin eristys- koppi kaikesta siitä melusta, mitä ulkona on: autojen tööttäily, nastakenkien pohjan pureutuminen maan jäähän, kerjäläisten epävireinen joululaulujen soitto. Ezra halveksuu näitä tekopyhiä soittajia, jotka tekevät leipärahansa

uskovaisia nenästä vetämällä. Hän kääntää katseensa vastapäätä istuvan Valerian suuntaan, jottei suututtaisi itseään liikaan näin pyhien kolkutellessa.

»Onko tuo tarpeellista?» kysyy Ezra Valerialta, joka parhaillaan pätkäilee puhe-
limensa kanssa kuvakulmaa, josta ottaisi kuvan teestään. »Meillä on tasan viisi
minuuttia siihen, kun Marcus astelee tuosta ovesta sisään.»

Valeria mulkaisee Ezraa. »Tietenkin tämä on tarkoituksellista. Tästä tulee muis-
toja, jota voimme myöhemmin ihailla: tulet vielä kiittämään minua!»

»Muistoja teekupista?» Ezra nojaa käteensä tylsistyneenä, mutta sisällään hän
on varsin kiinnostunut merisilmän touhuiluista. Ikinä hän ei sitä uskaltaisi
myöntää.

»Ei, vaan tästä hetkestä, jossa et edes halua ilmeisesti olla!» räpsäyttää Valeria
kuvan kupista kieli ulkona. Ilmeestä huokuu keskittyneisyys, vaikka huvittava
se onkin. »Sinä se vasta kuvaaja oletkin, kun et ottanut Portugalin reissulla ku-
van kuvaa. Ja senkin, minkä meille näytit, oli netistä!»

»Kaikki Oton jutut te uskotte», Ezra mumisee kiusaantuneesti.

Valeria heittää epämääräisen solvauksen katsoessaan ottamaansa kuvaa kriitti-
sesti.

»Laitoit minut maksamaan teestä, joka ei ole edes koskettanut huuliasi: näytä
kuva, minä arvostelen», kurkottaa Ezra kädellään Valerian puhelinta. Muuta-
man aneleman sanan jälkeen aluksi empivä Valeria taipuu ja vilauttaa Ezralle
kuvan teekupista, jossa yksinäinen lehti lilluu liemen teen keskellä kuin lum-
peenlehti aallottoman lammen pinnalla.

»Ja tuohon käytit kymmenisen minuuttia?» Ezraa paheksuu leikkisästi.

»Joskus mietin, miten sinulla on edes kavereita», Valeria pudistaa päätään pien-
ten huulten yltyessä virneeksi.

»Mietin samaa itsekin. Pohdin myös, miksi olen täällä kahvilassa kanssasi», hän
vastaa, tekaisten korkean äänen kuin matkiakseen Valeriaa.

»Koska... kyllä sinä tiedät – eikun ei. En edes enää välitä sinusta, minulla on
korvaaja sinulle. Taidanpa lähteä pian!»

»Kuka? Joku fakin Villekö?» arvaa Ezra.

»Juuri se!» naurahtaa Valeria vaivaantuneesti ja hörppää vihdoin teetä. Ei ke-
nenkään, paitsi Valerian yllätykseksi, tee on jääkylmää: tämän Ezra osaa lukea
Valerian kasvoilta. »Kylmähän se on, eikö?»

»Itte olet!» inahtaa Valeria ja ottaa toisen hörpyn teestä, yrittääkseen nauttia siitä, ettei Ezra vaan olisi oikeassa.

»Realistinen, en kylmä», korjaa Ezra. Molemmat ovat hetken hiljaa, kunnes Ezra kyyristyy lähemmäs Valeriaa. »Mitä oikeasti edes teemme täällä?»

»Etkö halua olla täällä kanssani?» Valeria kysyy kiivaasti.

»En tarkoittanut sitä. Miksi olemme täällä? Et sinä täällä vapaaehtoisesti olisi. Tiedät Marcuksen käyvän täällä usein. Hänhän voisi tulla minä hetkenä hyvänsä tuosta ovesta ja nähdä meidät!»

»Syy on se, että tykkään teestä, ja täällä sattuu olemaan sitä myynnissä. Marcuksen pamahtaminen tänne juuri tähän aikaan on epätodennäköistä», sanoo Valeria. Hän änkyttää aluksi, mutta sanat suorenevat kohti loppua. Valeria yrittää ottaa katsekontaktia Ezran kanssa, mutta harmaan silmäparin katse on kiinnittynyt Valerian takana olevaan oveen, josta tuntematon mies on juuri astumassa sisään. Valeria säpsähtää oven avauksesta kuuluvaa kellon kilinää. Ovesta astellee sisään pipopäinen lenkkeilijäpappa, joka löntystelee tiskille ja juoman, todennäköisesti viinilasillisen. Ezra virnistää säikylle ja tökkäisee häntä omalla jallallaan.

»Miksi meidän pitää edes pitää tätä salassa?» Ezra tiedustelee tarkkaillessaan Valeriaa, joka pitää kättä rintansa päällä hengästyneenä. Valerian toivuttua säikähdyksestä, alkavat hänen sormensa kierrellä valkoisen kupin alla olevan lautasen reunaa, hänen ladatessa vastaustaan.

»Niin?» odottaa Ezra vastausta levottomasti, jalan vipattaessa pöydän alla — *Seuraava on vale.*

»Koska ihmiset ovat täällä niin... julmia. Kyllä sinä tajuat: niin viisas olet», vastaa Valeria hiljaisella äänellä, tuijottaen Ezran harmaita silmiä — *eipä ollut. Vain osa totuudesta jäi kertomatta — sen haistan. Voimakkaampi lemu kuin tuon papan kahvin kuuma kierre. Kuka mielipuoli tässä yhteiskunnassa kahvia juo, jos kerta alkoholi on lähes ilmaista? Kai sitä nyt tuommosena olis juovuksissa mieluummin kuin jaksais ni-velrasitusten täyttää tuskaa.*

Ezra ei kauaa Valerian tummansinisiä silmiä kestä. Valeria tarraa käsillään Ezran oikeasta kädestä kiinni, pakottaen Ezran palauttamaan katseensa häneen.

»Jos meidän välillämme ei ole muiden silmissä mitään, eivät he voi pilata tätä», vastaa Valeria.

»Onko luottosi tähän niin pieni, että muutama juoru voisi mielestäsi pilata kai-ken? Vai onko taustalla jotain muuta... joku muu?» kaivaa Ezra syvemmälle:

hän ei noin väljää vastausta hyväksy — ei sitten millään! Kysymysten alle alistetun Valerian ilme värähtää, ja tämä pikkuseikka ei Ezralta jää huomaamatta. Ezra säikähtää sisäisesti Valerian kasvoilla nähtävää epämukavuuden tunnetta, lopettaen kyselyn siihen paikkaan — *Ehkä joku toinen kerta: niin ne aina sanovat! En ole mitään muuta voinut yli kahdeksaan vuoteen tehdä kuin katsella, ja en vielääkään saa kysyä yhtikäs mitään? Miten tämä voi edes toimia? Aika näyttää.*

»Meni liian totiseksi. Mennäänkö?» Ezra ehdottaa. Hän heittää niskavillojensa päälle mustan takkinsa, olettaen vahvasti Valerialta myöntävää vastausta.

»Ei ihan vielä...», toppuuttelee Valeria, viittoen Ezraa vielä takaisin istumaan.

»Pelkäätkö viinisadetta?» naurahtaa Ezra ja ottaa taskustaan mustan sateenvarjon. Hän istuu takaisin alas ja viskoo sateenvarjon pöydälle dramaattisesti. Valeria vilkaisee sateenvarjoa, sitten Ezraa — *Ai minä, Valeria, pelkäisin viinisadetta? Isovanhempani pelkäävät... nekin vaan ehkä. Enää tuskin.*

Valeria on johdatellut Ezran monikerroksiseen kauppakeskukseen, jossa ihmisiä vilisee kaksikon ohi, väliajoin jonkun törmätessä vastahakoiseen Ezraan, jota Valeria vetää hihasta. Merkkivaatekaupoista ja ulkomaalaisista ravintoloista tuleva puheensorina on osa kauppakeskuksen luonnollista äänimaisemaa. Sitä rikastavat taustalla loopilla pauhaavat joululaulut ja mainokset, jotka saisivat ketnet tahansa hulluksi, jos niiden säteilylle altistuisi edes muutamaksi minuutiksi — vaikkei mikään antikapitalisti olisikaan. Lasikaton läpi suodattuvat valonsäteet saavat vaate- ja näyteikkunoiden kalliit tuotteet kimaltamaan entisestään punavirheiden jouluvalojen säestyksellä.

»Toit meidät koko kaupungin vilkkaimpaan paikkaan vilkkaimpaan aikaan, muttet halua meidän paljastuvan? Saatana, noi mainoksetkin on kuin vasaraniskuja tärykalvoon», kommentoi Ezra Valerian lokaatiovalintaa kriittisesti. Hän saa Valerialta epämääräisen vastauksen, josta kukaan tuskin kukaan saisi selvää siinä metelissä. Mikään kauppakeskuksen liikkeistä ei saa Ezran mielenkiintoa koholle: ei varsinkaan se, johon Valeria vetää häntä parhaillaan sisään.

»Ei voi olla totta...», huokaisee Ezra nähdessään vaatekaupan lasiset ovet — *Kuin isän kanssa menisi murhapaikalle!*

»Totta totta, sitä juuri! Tarvitsen mekon joulujuhlan esitykseen!» intää Valeria. Hän yrittää vetää Ezraa kauppaan väkisin, väistellen ihmisiä sen kuin kerkeää. Kun se ei tepsii, hän tekee signatuurimuuvinsa, *katson silmiäsi anelevasti niin kauan, kunnes luovutat: tepsiihän se.*

He astuvat kauppaan ja tunnelma rauhoittuu: on jopa tilaa hengittää, mutta joulumusiikit eivät mihinkään katoa. Valeria selaa läpi kaupan, tarttuen kaikkiin

mahdollisiin mekkoihin, vieden niitä yksi kerrallaan sovituskoppiin, Ezran seisossa avuttoman näköisenä koppien edessä.

»Odotat siinä», istuttaa Valeria Ezran sovituskopin edessä olevaan harmaaseen tuoliin. Pukiessaan mekkoa päälle, Valeria katsoo vasemman kätensä mustaa, silkistä hihaa — *Minä satutin käteni viikonloppuna. Valeria satutti kätensä viikonloppuna... missä? Puutarhahommissa! Tuo ei ole minua. Kirjoittaessa. Kirjoittaessa!*

Pienen tovin kuluttua verho lävähtää auki ja Valeria pyörähtää vaaleanpunaisine helmoineen. »Mitä sanot?»

Ezra huomaa heti Valerian mustan hihan, eikä paljoa teeskentele. »Mikäs tuo mahtaisi olla?»

Valerian verisuonet viilenevät.

»M-minä piirrän, tiedäthän. Hiha on sitä varten», vastaa Valeria. Hän änkyttää aluksi, mutta saa sanansa kunnialla loppuun.

»Piirrät? Luulin sinun kirjoittavan – runoilevan. Ja vielä... piirrät vasemmalla kädelläsi?» kyseenalaistaa Ezra — *Haistan.*

»Arvioisitko mekkoa, etkä hihaa?» Valeria tiuskii. Hän hivuttaa hihakätensä selkänsä taakse kylmän veren virratessa päästä varpaisiin. Viileän virtaus saa hänet hytkymään, mutta se on mekon ansioista vain nähtävissä heikosti olkapäistä. Hänen kalpeat pitkät jalkansa olisivat kuolemantuomio.

»Liian viaton tunnelma: et ole mikään karkkimaailman keijunen», arvioi Ezra mekkoa Valerian käskystä. Valeria ärähtää eläimellisesti ja painelee takaisin koppisiin: puhumisesta ei olisi tullut mitään. Kopissa Valerian hengityksen tahti tiivistyy niin, että hän joutuu ottamaan muutaman kymmenisen sekuntia rauhakseen — *Vai että piirrän? Vasemmalla kädellä? Ei hän tyhmä ole! Hienosti meni, Valeria: olisi pitänyt pysyä alkuperäisessä suunnitelmassa. Hänen katseensa on liian tarkka: se porautuu liian syvälle. Hymyilet ja höpötät turhia niin hän ei kysele enempää... ääh. Ei hän jätä tätä tähän.*

Seuraavaksi vuorossa on tummansininen mekko, eikä sekään ole Ezran mieleen. »Menee silmiesi kanssa hyvin, mutta muuten... nääh. Vitivalkoinen ihosi saa sinut näyttämään Smurffiinalta, jonka värit ovat invertoitu.»

Valeria painelee koppia päin ja viuhtaisee verhon kiinni. »Jos ei tämä kelpaa, on se viimeinen!»

Viimeinen mekko on verenpunainen. Se on täynnä tekstuuria antavia kuvioita, kuten suppuhuulia, köynnöksiä ja kartiomaisia piikkejä. Ne antavat mekolle

elegantin pitsimäisen olemuksen – varsinkin, jos sitä katsoo niin kaukaa, ettei kuvioita huomaa.

»Jos kävelisit tuon kanssa ympäri värittömän koulumme käytävä, tulisi Schindlerin lista mieleen», Ezra kommentoi mekkoa tuoliltaan, tajuten pääsevänsä helpommalla näin. Vaikkei hän sitä myönnä, Ezra ei ole nähnyt elämänsä aikana mitään noin kompleksilla tavalla kaunista. Ezra ihailee arasti hymyilevää Valeriaa — *Ruusu aromaani keskellä.*

Ezra tajuaa katseensa Valeriaa liian pitkään ja irrottaa katseensa kiusaantuneesti. Valeria laittaa kätensä puuskaan kuin osoittaakseen haluavansa oikeita vastauksia. »En ole noin halpa.»

Ezra lausuu todellisen mielipiteensä, tosin hieman maltillisemmän version, jotta raivoruusu lakkaisi sen lumouksellisen tuiman ja tuomitsevan tuijotuksen.

»Hieno se on. Sopii sinulle, mutta mekkohan se vain on: kaikki katsovat sinua joka tapauksessa, vaikka mitä päällesi laittaisit.»

»Mitä tuon pitäisi tarkoittaa?» Valeria katsoo pää vinossa Ezraa, joka välttelee katsekontaktia parhaansa mukaan.

»Ei mitään: välikevennys.» Ezra nostaa katseensa Valerian tummansinisiin silmiin, jotka kimaltelevat valojen alla.

»Sinä olet itse yksi iso välikevennys», Valeria painelee koppiin. Hän päättää jättää mekko-ostelut siihen ja he *pääsevät* takaisin ihmismassoihin. He kävelevät soman korukaupan ohi, mutta Ezran epäonneksi Valerian silmät juuttuvan näyteikkunan kauneuksiin. »Kauniita, eikö?»

»Kaihan ne...» Ezra hieraisee niskaansa.

»Olet aina niin säästeliäs: ostaisit nyt jotain! Jollet itsellesi, ehkä jollekin sellaiselle, kenestä välität. Uskoisin lahjan olevan hyvä tapa osoittaa välittämistä...», vihjailee Valeria. »Mutta jos jotain ikinä ostaisit, näyttäisit minulle ensin, eikö?»

Ezra pyöräyttää silmiään ja naurahtaa kuivasti, vetäen katseensa koruista. »Vihjailenko jotain?»

»En tietenkään», mutisee Valeria. Hän pidättelee ilkeäkurista hymyä ja räpyttää silmiään perhosen siipien lailla.

Abigailin kuorotreenit, kello 19:50

Kuoronjohtaja viuhtoo käsiään lähes aution salin keskellä. Hänen yläpuolellaan on kuparinen krusifiksi, joka parhaillaan hapettuu kauniin turkoosiksi patinaksi. Abigail seisoo keskirivin reunassa. Hän vain yrittää pysyä muiden

Suomen kristillisdemokraatit voittavat eduskuntavaalit jo viidettätoista kertaa peräkkäin. Samana keväänä Kirmaveden yllättäjaluokka pääsee Islantiin päihitettyään muut luokat koulun olympialaisissa.

Islannin syrjäisessä hotellissa yhdeksäsluokkalaiset alkavat tajuta, ettei kyseessä olekaan aivan tavanomainen luokkaretki. Seuraa kaaoksen limbo, jossa omiin ajatuksiinkin on vaikeaa luottaa.

Mikä on unta, mikä ei?

Koiravahti katselee tiukkamoraalista yhteiskuntaa ja sen arvoja teini-ikäisen hahmokaartin silmin. Eemil Hallmanin esikoisteos kertoo maailmasta, jonka säännöt perustuvat puhtaaseen luottamukseen.

